Човечето от нищо

Имало някога едно човече от нищо. Имало нос от нищо, уста от нищо, дрехи от нищо и винаги се обувало в нищо. Тръгнало на път по едно шосе от нищо, което не водело никъде. Срещнало една мишка от нищо и я попитало:

— Не се ли страхуваш от котката?

— Не, разбира се — отговорила мишката от нищо — в тази страна от нищо има само котки от нищо, които имат мустаци от нищо и нокти от нищо. Освен това аз уважавам кашкавала. Ям само дупките. Нямат никакъв вкус, но са много сладки.

— Главата ме заболя — казало човечето от нищо.

— Това е глава от нищо: даже да я удариш в стената, няма да те заболи.

Човечето от нищо искало да опита, потърсило стена, за да си блъсне главата, но стената била от нищо и тъй като се било засилило — паднало от другата страна. И от другата страна нямало съвсем нищо. Човечето от нищо така било уморено от всичко това, че заспало. И докато спяло, сънувало, че е човече от нищо и вървяло по един път от нищо и срещнало една мишка от нищо и започнало и то да яде дупки от кашкавал и излязло, че мишката имала право: просто нямали никакъв вкус.

Джованино Денгуба бил голям пътешественик. Пътувал той, пътувал и ето че попаднал в някаква страна където ъглите на къщите били заоблени, а покривите не завършвали с остър връх, а с мека гърбица. По дължината на улицата били засадени розови храсти и на Джованино му хрумнало да закачи роза на петлицата си. Докато откъсвал розата внимавал да не се убоде, но забелязал ,че бодлите били сякаш от гума: само гъделичкали по ръката.

— Я гледай! — възкликнал Джованино.

Иззад храста е показал един общински пазач и му се усмихнал.

— Не знаете ли че е забранено да се берат рози?

— Много съжалявам, но и не помислих за това.

— Добре, тогава ще платите само половин глоба — казал пазачът така вежливо, сякаш бил масленото човече, което завело Пинокио в страната на игрите. Джованино забелязал, че пазачът пише разписка за глоба с молив без връх и не се сдържал:

— Извинете може ли да погледна сабята Ви?

— С удоволствие ще Ви я покажа — отговорил пазачът.

Разбира се, и сабята била без острие.

— Страната без остриета — отвърнал пазачът толкова учтиво, сякаш думите, които изговарял, били написани с главни букви.

— А пирони употребявате ли?

— Отдавна сме ги забранили, всичко лепим с лепило. А сега моля, ударете ми два плесника.

Джованино зяпнал, сякаш се готвел да глътне цяла торта наведнъж.

— Моля Ви се! Не искат да ме бутнат в дранголника за посегателство на служебно лице. По-скоро на мен би трябвало да ми ударят два плесника, а не аз да ги удрям.

— Но тук е прието така — обяснил вежливо пазачът — Цяла глоба — четири плесника, половин глоба — два плесника.

— Ама на пазача!

— На пазача.

— Но това е несправедливо, това е ужасно!

— Разбира се, че е несправедливо, разбира се че е ужасно — отговорил пазачът — Това е толкова противно, че хората за да не бъдат принудени да удрят плесници на невинните, внимават и не вършат нищо противозаконно. Хайде, ударете ми два плесника и друг път внимавайте.

— Но аз не бих желал и да Ви потупам по бузата, най-много да Ви погаля.

— Щом е така — рекъл пазачът — трябва да Ви придружа да границата.

И Джованино, засрамен, бил принуден да напусне Страната без остриета. И днес той още мечтае да се върне в страната с най-вежливи обноски и да поживее в някоя къщичка с покрив без връх.

Бъркаица в приказките

— Имало едно време едно момиченце, което се наричало Жълтата Шапчица.

— Не, Червената!

— А, да, Червената. Майка й я извикала и й казала: Слушай Зелена шапчице:

— Ама не, Червена!

— А, да, Червена. Иди при леля Диомира да й занесеш тази обелка от картоф.

— Не: върви при баба си да ѝ занесеш тази пшеничена питка.

— Добре: момиченцето отишло в гората и срещнало един жираф.

— Каква бъркотия! Срещнала вълк, не жираф.

— И вълкът я попитал: Колко прави шест по осем?

— Нищо подобно. Вълкът я попитал: Къде отиваш?

— Имаш право. И Черната шапчица отговорила:

— Червената шапчица, Червената, Червената!

— Да, и отговорила: Отивам на пазар да купя доматено пюре.

— И на сън не ѝ минало това през ума: отивам при баба, която е болна, но не мога да си спомня пътя.

— Точно така и конят казал:

— Какъв кон? Това бил вълкът.

— Да. И казал така: вземи трамвай номер 65, слез на площада на катедралата, завий на дясно, ще видиш три стъпала и една паричка на земята, остави на мира стъпалата, вземи паричката и си купи дъвка.

— Дядо, ти изобщо не знаеш да разказваш приказки, всичко объркваш. А дъвка пак ще си купя.

— Добре, ето ти паричка.

И дядо отново зачел вестника си.

Бриф, бруф, браф

Две деца си играели в спокойния двор, като измисляли специален език, на който да разговарят, без другите да разбират.

— Бриф, браф — казало едното дете.

— Браф, броф — отговорило другото. И двете шумно се разсмели. На балкона на първия етаж бил седнал стар добър господин, който си четял вестника, а на прозореца отсреща се била показала една възрастна госпожа — ни добра, ни лоша.

— Колко са глупави тия деца — казала госпожата. Старият господин не бил съгласен:

— Не смятам.

— Да не искате да кажете, че разбрахте какво си казаха?

— Смятам, че всичко разбрах. Едното дете каза: «Какъв хубав ден». Другото отговори: «Утре ще бъде по-хубав».

Госпожата се намусила, но си замълчала, защото децата отново заговорили на своя език.

— Мараски, барабаски, пипиримоски — казало едното.

— Бруф — отговорило другото. И отново избухнали в смях.

— Да не кажете, че и това разбрахте! — обадила се възмутена старата госпожа.

— Да, разбира се! Всичко разбрах — отговорил усмихнат старият господин. — Едното дете каза: «Колко сме доволни, че живеем». А другото отговори: «Светът е прекрасен».

— Ама дали пък наистина е чак прекрасен? заяла се старата госпожа.

— Бриф, бруф, браф! — отвърнал старият господин

Алиса Търкуланка

Това е историята на Алиса Търкуланка, която падала винаги и всякъде. Дядото я търсел, за да я заведе в градината:

– Алиса! Къде си, Алиса?

– Тук съм, дядо.

– Къде тук?

– В будилника.

Да, от любопитство била отворила капачето на будилника, за да погледне, търкулнала се между зъбчатите колела и пружините и сега трябвало непрекъснато да скача от едно място на друго, за да не бъде смляна от механизмите, които тракали и правели «тик-так».

Друг път я търсел, за да ѝ даде да закуси.

– Алиса! Къде си, Алиса?

– Тук съм, дядо.

– Къде тук?

– Точно тук, в бутилката. Жадна бях и паднах вътре.

И наистина тя била там, с усилие плувала, за да се задържи па повърхността. За щастие предишното лято в Сперлонга се била научила да плува жабешката.

– Почакай да те извадя.

Дядото пуснал едно въженце в бутилката, Алиса го сграбчила и пъргаво се изкачила по него. Тя била добра гимнастичка.

Друг път Алиса пак била изчезнала. Търсел я дядото, търсела я бабата, търсела я съседката, която идвала да чете постника на дядото, за да си спести четиридесет лири.

– Тежко ни, ако не я намерим, преди да се върнат от работа родителите ѝ мърморела бабата уплашена.

— Алиса! Алиса! Къде си?

Но този път Алиса не отговорила. Не можела да отговори. Като надничала любопитно в кухненското чекмедже С покривките и салфетките паднала вътре и там заспала. Някой затворил чекмеджето, без да я забележи. Като се събудила, Алиса се намерила в тъмното, но не се уплашила: веднъж била паднала в един кран за вода, там пък да знаете колко е тъмно. «Все ще трябва да наредят масата за вечеря — мислела си Алиса. — И тогава искат не искат ще отворят чекмеджето.»

Но никой не мислел за вечеря тъкмо защото не можели да намерят Алиса. Родителите и се били върнали от работа и се карали на дядото и на бабата:

— Ето, виждате ли колко я държите под око!

— Нашите деца не падаха в крановете на чешмите — протестирали старците. — По наше време падаха само от леглото и им излизаше по някоя цицина на главата.

Най-после Алиса се уморила да чака. Промъкнала се между покривките и започнала да чука с крак. «Тум, тум, тум».

— Тихо! — казал татко й. — Чувам, че някъде се чука.

«Тум, тум, тум» — обаждала се Алиса.

Какви прегръдки, какви целувки, като я намерили! И Алиса се възползвала веднага, за да се търкулне в джоба на татковата си жилетка и когато я измъкнали оттам, тя вече била успяла да си нацапа цялото лице, защото си била играла с химикалката.

Материала подготвиха:

Петя Маринова и Десислава Бейска

Източници:

http://prikazki.com

https://chitanka.info/text/2424-prikazki-po-telefona